WWW. לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל בראתי יצר הרע ובראתי לו ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ **Monsey Edition** פרק א' דאבות

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS OR SEND AN EMAIL TO SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

34 Mariner Way, Monsey, NY 10952

שבת קודש פרשת פינחס - כ"א תמוז תשפ"ד Shabbos Parshas Pinchos - July 27, 2024

9.25 – 8.49 ממוחה עש"ק – 6.48 הדלקת נרות שבת – 8.00 זמן קריאת שמע / מ"א – 8.49 זמן קריאת שמע / הגר"א – 9.25 9:29 – 10:38 שקיעת החמה שבת קודש – 19:37 מוצש"ק צאת הכוכבים – 19:07 צאה"כ / לרבינו תם – 9:29

איכפת לד כלום מבקשים ממר אלא פיעור [והוא אינו יודע שעבודתה בכר] ולא עוד אלא שאיני מנחתר עד שתכפור בתורת משה רבד שנא' (הושע ט .י) המה באו בעל פעור וינזרו לבשת ויהיו שקוצים באהבם עכ"ל הגמ'.

מכל האמור רואים עד היכן עלול האדם להתדרדר ע״י תאות האכילה, שהרי מדובר כאז בדור דעה. ובכ"ז נכשלו בבעל פעור ובעריות ע"י תאות האכילה, ואף שאין לנו השגה במעשיהם ונסיונותיהם של דור נעלה זה, מ"מ הרי התורה היא נצחית. וכל דבר שכתוב בה היא בכדי להורות על ענינים השייכים גם לדורות הבאים. כי לולא זאת לא היתה התורה מספרת זה המעשה.

ועל כיוצא בזה אמרו בספר **הזוהר** פר' בהעלותר (דף קנב.). וז"ל: רבי שמעוז אומר. ווי לההוא בר גש דאמר דהא אתא לאחזא סיפורים בעלמא ומילי דהדיוטי וכו'. ועוד האי מילה דאורייתא לבושא דאורייתא איהי, ומאז דחשיב דההוא לבושא איהי אורייתא ממש ולא מילה אחרא תיפח רוחיה. ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי. ובגין כך אמר דוד המלך עליו השלום (תהלים קיט, יח) 'גל עיני ואביטה נפלאות מתורתר'. מה דתחות האי לבושא דאורייתא וכו' עכל"ק. ובהכרח שלאנשים כערכינו באה התורה כאז לעורר את האדם על עניז

וגם בהחלק ההכרחי שהאדם אוכל לצורר חיותו. מוטל עליו להיות זהיר בה שהרי אדם קרוב הוא אצל עצמו. ואף אם מלכתחילה אינו מכוון לשם תאוה. מכל. מקום יתכז שתור כדי אכילתו ימשר לאכילה יתירה. ועל כז עליו להשים לב טרם אכילתו שלא ימשר מחמתה אחר הרבוי שאיז לו צורר בה. ואף אם מלכתחילה אינו מכווז לשם תאוה. יתכז שתור כדי אכילתו ימשר לאכילה יתירה. ועליו להשים לב טרם אכילתו שלא ימשר מחמתה אחר הרבוי שאיז לו צורר.

לו את כתב הרבנות ולבקשו שיואיל לקבל עליו את המשרה הזאת. אבל הגאוז השיב פני המלאכות ריקם ומיאו לקבל את ההתמנות. כששבו השלוחים ריקם. החליטו לשלוח עוד הפעם נכבדים מאלה. ובפירוש התנו עם השלוחים. שאם גם עכשיו יסרב, אזי יאמרו לו כהאי לישנא: "ידע נא רבינו. כי שלושים אלף יהודים יושבים ומחכים עליו". וסוף דבר היה כי מכיון ששמע הבית הלוי את הדברים הללו. ציוה למשרתו לתת לו את האדרת ולהכינו לנסיעה לבריסק.

ומעתה ק"ו הדברים. אם הבית הלוי לא השיב ריקם פני שלושים אלף יהודי בריסק בשביל שישבו וחיכו לבואו, והסכים לנסוע אליהם. מכל שכן שהמלר המשיח לא ישיב ריקם בקשת כלל ישראל. אם רק באמת ובתמים יחכו לבואו!

ומי שבאמת מצפה לביאת המשיח יתחזק את עצמו לכווז בתפילת שמו"ע. בכל הברכות שאנו מבקשים לביאת המשיח. ובפרט בברכת "את צמח דוד". וכתב הח"ח (מחנה ישראל): "צריך כל איש ישראל לצפות לישועה בכל יום כי ישועת ה' כהרף עיז. וכמו שאנו אומרים בתפלה "כי לישועתר קוינו כל היום". וכתבו הספרים שלא דוקא על הגאולה בלבד צריך לצפות. אלא על כל מין צרה שלא תבא צריך לצפות לישועת ה'. וכבר כתבו בשם האריז"ל שכל יום כשאומר: "כי לישועתר קוינו כל היום". יכויז שמצפה לישועה על כל צרה שנמצא בו והוא מסוגל מאד להצלה. וה' יזכנו להיות מהמקוים לישועתו תמיד ובזכות זה נזכה לתשועה האמיתית בב"א".

מאת הגח"צ רבי גמליאל חכתן רבעוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיח"ק

בי צררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור

רש"י: כי צררים הם לכם וגו' על דבר פעור - שהפקירו בנותיהם לזנות כדי ${\cal O}$ 'הטעותכם אחר פעור. ענין זה ביארו חכמינו ז"ל בכמה מקומות. איר שכל המכשול וזה לא נעשה כי אם בערמה. וכפי שמובא **בבעל הטורים** (לעיל פ' יד) בשם המסורה. ודרש על מאמר הכתוב (תהילים קב. ה) הוכה כעשב ויבש לבי כי שכחתי מאכול רומי - שעל ידי אכילת לחמי טעיתי ונצמדתי לבעל פעור. כדאיתא במדרש (במד״ר: ב. כג) שהושיבו להם פונדקאות שהיו מוכריז להם מיני מאכל ומשקה.

ובגמ' (סנהדרין קו.) מבואר הענין יותר בארוכה על דברי בלעם לבלק בפרשת וה לשוז הגמרא: מיבעי ליה א"ר אבא בר כהנא כאדם שמקלל את עצמו ותולה זללתו באחרים אמר להם אלהיהם של אלו שונא זימה הוא והם מתאוים לכלי פשתז בוא ואשיאר עצה עשה להן קלעים והושיב בהן זונות זקינה מבחוץ וילדה מבפנים ימכרו להו כלי פשתו עשה להו קלעים מהר שלג עד בית הישימות והושיב בהן זונות קינה מבחוץ וילדה מבפנים ובשעה שישראל אוכליז ושותיז ושמחיז ויוצאיז לטייל בשוק אומרת לו הזקינה אי אתה מבקש כלי פשתז זקינה אומרת לו בשוה וילדה אומרת לו בפחות שתים ושלש פעמים ואח"כ אומרת לו הרי את כבן בית שב ברור לעצמר וצרצורי של יין עמוני מונח אצלה ועדיין לא נאסר (יין של עמוני ולא) יין של כרים אמרה לו רצונר שתשתה כוס של ייז כיוז ששתה בער בו אמר לה השמיעי לי הוציאה יראתה מתוך חיקה אמרה לו עבוד לזה אמר לה הלא יהודי אני אמרה לו ומה

לשוים מאו זויב אברום זנטאל אבשטיון שליטיא, בעברם שדוו אברום

ה' אלהי הרוחת לכל בשר ... (כו-מוו) - בעניו צפית לישועה סימים אלו אנו מתאבלים על חורבן הבית, ואנו מתחזקים את נפשינו להיות מצפים ביאת המשיח. וזהו חובה על אחד ואחד. כמו שמבואר בגמ' בשבת (לא.): "אמר רבא: בשעה שמכניסיז אדם לדיז. אומרים לו: נשאת ונתת באמונה...צפית לישועה וכו"". ע"כ. רי להדיא מבואר שיש חובה על כל יהודי למחכה לביאת המשיח. וע"ז שואליז אותו נתחילת דינו. ומי שהוא מחכה לביאת המשיח, לא רק שהוא קיים הר חיוב. עוד יש תועלת גדולה בזה. שהוא מקרב הגאולה ע"י זה שהוא מחכה לביאת המשיח. וכדאיתא ילקוט איכה (תתקצ"ז): "בשעת חורבז הבית אמר יצחק אבינו לפני הקב"ה. רבש"ע שמא איז חזרה לבנים. והשיב הקב״ה אל תאמר כר. יש דור שהוא מצפה למלכותי. מיד הם נגאלים. שנאמר: ויש תקוה לאחריתר נאום ה' ושבו בנים לגבולם".

והיה מרגלא בפומי' של **החפץ חיים** תמיד. כי משיח צדקנו יבוא פתאום. אם רק חכה עליו. רגילים אנו לומר "כי מחכים אנחנו לר". "ואחכה לו בכל יום שיבוא". אבל אנו אומרים זה רק בפינו ולבנו בל אתנו. והיה מספר החפץ חחים עובדא שקרא עם **הבית הלוי.** בעת שהחליטו אנשי בריסק להושיב את הגאוז הזה על כסא הרבנות צירם. שלחו מלאכות סגל (משלחת) לווארשא. מקום מושבו של הבית הלוי. למסור

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Laws of the Three Weeks and Nine Days (2)

We mentioned last week that when there was a *Bais HaMikdash* the *mizbeach* served as an atonement. After the *Churban*, the table of every person is his atonement. This is by having poor people eating around his table. The RM'A (1) also brings a *Medrash* which says that when people are sitting at the table waiting for the others to finish washing their hands and they are without any *mitzvos*, the *Satan* is מקטרג on them and the ברית - the treaty that was made with the salt that it will be used for קרבעות in the *Bais HaMikdash* shields and protects them. regarding placing salt on one's table at a meal. 1) We should dip

Salt. The *Poskim* stress that there are two independent *halachos* our bread into salt. 2) We should have salt on the table till the meal and bentching are over. Both of these halachos are connected to the concept that our "eating" table is likened to the mizbeach on which salted korbonos were brought (2).

Dipping. The **Shulchan Aruch** rules that the main reason for

dipping bread into salt is to make the first piece eaten especially which is common now, one should still have salt on his table. בין הריחיים – הבלין מדף היומיי – בבא בתרא כח.

ישור המועד "מניז לחוכה שהיא ג' שנים. משור המעד" that we learn the *din* of *chazaka* from "שֿמעתי מהולכי אושא" once it dores 3 times one is in doubt if he accidentally continued saving שמינה. We assume he said what he is used to saving, which is עשם. Therefore, he must repeat צשרה. After 30 days, if he is unsure of what he said, he may rely that he has said the Tefillah properly because now after 30 days, he is used to not saving אשם. The **ra'א** adds, that according to our *minhag* (אשכמ), that we don't say מוריד הטל in the summer, the same חוליא holds true in the winter For the first 30 days after שמיני עצרת if one is in doubt. he should assume he davened as he has been used to, which is to say nothing. He therefore would have to repeat שמו"ע. The שמו"ע, סיקדן אוויקה would not wait for 30 days to elapse to create a מהר"ם מרוטנברג, but would say from. שמיני עצרת through שמיני עצרת of times in a row (3 tefilos a day X 30 days =90) all on שמיני עצרת. This way he had his שמיני עצרת. away. His proof that this works is from שור המועד. The Gemara brings איר באיכ". That says: "ריחה נגיחותיו חייב. הירב לא כ"ש". This means, if an ox gores once a day for 3 straight days, he becomes classified as a מועד. so certainly if he gores 3 times in one day he is a מועד. So too by us, says the מהר"ם, if saying גשם 90 times over 30 days establishes a חזקה, then ק"ר, then א פנהר"ם 90 times all in one day should establish a חזקה.

א (orrought in מהר"ם), argues on the מהר"ם and says this is not a good comparison to שור By a. שור By a שור שור by, argues on the מהר"ם goring. So, if 3 goring's spread out create a chazaka, then we can say "that 3 in one day will certainly create a chazaka. But by Tefillah, we are trying to establish a "הרגל לשונו" (a habit) and for that this היו will not work. The סטינ**פלר סטינפלר** ב"ק ס' כט'ז **סטינפלר ב"ק ס' כט'ז סטינפלר** explains that the מרלוקת between the שור המועד and בהר"ם lies in the fundamental understanding of שור הכוועד by a שור הכוועד. Is the שור הכוועד. that after we see an ox gore for 3 times, that's a proof and a סימע that his nature was always a מועד, and now we just know for sure? Or, does the goring of 3 times, now turn his nature (טבע) into a Gorer? But he wasn't necessarily one before that. The מהר"ם learns that the 3 times "creates" his nature, so this formula will apply to creating a "הרגל לשון" for בעם as well רפרץ. learns that 3 times is only a proof to what the ox was before, but doesn't create a nature therefore this has no relevance to גשם. where we are trying to create a habit. The מובא בב"יז **אבודרהם** explains that what ר' פרץ means is since we can only start the 90 times from שמונה עשרה עוד אתה רב... this can't help us make a *chazaka*, because when we say שמונה עשרה we start from the beginning and from that point in the ברכה we haven't said it 90 times vet. The בית יוסף concludes, since the טור brings שנו הרא"ש that he held of the סמ"ק only brings מהר"ם only brings the מהר"ם, we follow the suggestion of the מהר"ם

R' Moshe Feinstein zt"l (Darash Moshe) would say:

"ושם איש ישראל המכה ... זמרי בו סלוא נשיא בית אב לשמעני" - Why in last week's *parsha*, when the act of Pinchos is actually recorded, the *Torah* does not mention the name of the man who carried out the terrible sin, whereas in this week's parsha it does? Because had he been idendified at the time when he did the sin, everyone would have heard about it and thought if a Nasi can sin, then why can't we? That is why it doesn't mention his name then. And here it does mention who he was, to show that even a *Nasi* no matter how *chashuv* and respected he is, cannot get away with something terrible like that."

A Wise Man would say: "Success is not final, failure is not fatal; it is the courage to continue that truly counts,"

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

DON'T Miss The Point! -In Shuls ... Build THAT Connection W/HIM Through MATCHING Actions

855 400 5164 / Text 800 917 8309 / kyodshomavim org

מוקדש לזכות רפואה שלימה כעד החולים מאיר בן רייזל נ״י, ומאיר בו חיי שרה נ״י חוד שאר חולי ישראכ

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, tasty which adds honor to the *beracha* of *Hamotzie*. Therefore, our tasty bread doesn't need dipping in salt. However, the RM'A adds that one should always bring salt to his table to make it like a *mizbeach*, and salt on a table accomplishes certain mystical protective powers. The Mishna Berura (3) writes that one should not just have salt there, but should actually dip the first bite of bread into salt and even mentions the custom of the Mekubalim to dip that first piece 3 times in salt before eating. In order to minimize the time-break (הפסק) between washing and the beracha, and the beracha and eating, the salt should be

on the table before washing, and sprinkled out when necessary before saying the beracha (4). If, however, this was not done and one realized it after the beracha, he is allowed to get it or even ask for salt since this is a need for what he is doing (5). **Salt on Table.** Since the *Poskim* (6) say there is an independent

idea of having salt on the table apart from the dipping, it would seem to this writer that if one eats a proper meal without bread,

(4) או"ח קסזיה (5) שםיו (6) משנה ברורה קסזילג

למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן תנה לנו אחזה בתוך אחי אבינו ... (כו-ד)

NASA's space shuttle program began setting records with its first space launch on April 12, 1981 and continued to set high marks for achievement and endurance throughout its thirty years of missions. Starting with Columbia and continuing with Challenger, Discovery, Atlantis and Endeavour, the space shuttle missions carried astronauts and payload specialists into orbit repeatedly, launched, recovered and repaired satellites, conducted cutting-edge research and built the largest structure in space, the International Space Station. The final space shuttle mission, STS-135, ended on July 21, 2011 when Space Shuttle Atlantis rolled to a stop at its home port, NASA's Kennedy Space Center located on Merritt Island, Florida.

One of the earlier missions, named STS-51-L, was the twenty-fifth Space Shuttle flight and the tenth flight of the Space Shuttle Challenger. The crew was commanded by Dick Scobee and it included the pilot, and three mission specialists. There were also two Payload Specialists. One was assigned to conduct experiments and research for the Hughes Aircraft Company, and the second was Christa McAuliffe, who flew as part of the Teacher in Space Project.

The Teacher in Space Project (TISP) was a NASA program announced by President Ronald Reagan in 1984 designed to inspire students, honor teachers, and spur interest in mathematics, science, and space exploration. The project would carry teachers into space as Payload Specialists (non-astronaut civilians), who would return to their classrooms after their missions to share the experience with their students. The few teachers who were chosen for this exceptional honor considered it one of the greatest accomplishments of their careers. There was fierce competition amongst educators to be chosen for this special mission. After months of speculation and decision-making, the contest was narrowed down to a few finalists, one of whom was an Orthodox Jewish teacher in a Hebrew Day School. She had submitted her application and was a fine choice for the selection. In the end, though, she was not chosen as the Teacher in Space finalist as another teacher, Christa McAuliffe, was honored with a seat on the Challenger.

On January 28, 1986, the Space Shuttle Challenger exploded in mid-air 73 seconds into its flight, killing all seven crew members aboard. The spacecraft disintegrated 46,000 feet (14 km) above the Atlantic Ocean, off the coast of Cape Canaveral, Florida. It was the first fatal accident involving an American spacecraft while in flight. The crew was scheduled to deploy a communications satellite and study Halley's Comet while they were in orbit, in addition to taking Christa McAuliffe into space under the Teacher in Space program. The latter task resulted in a higher than usual media interest in the mission; the launch and subsequent disaster was viewed live in many schools across the United States.

It was a horrific incident and it was all anyone was talking about. Many students who watched the launch live were traumatized and could not function properly for a long time afterward. The Jewish schoolteacher who had almost been chosen for the mission, was receiving so many phone calls and messages from her family and friends expressing how lucky she was that she had not been on the mission. It clearly saved her life.

The next day, as she was walking down the hall in her school building, one boy who was known to be quite rowdy and mischievous, walked up to her and commented, "I wish you would have been on the Challenger shuttle."

The teacher froze in disbelief. How could anyone say something so evil and horrible to another human being no matter how much the student might hate her? Who thinks this way - let alone a young child? What parent would allow their son to say such malicious words? It was as if this boy wanted her to die or even worse, was threatening her in the future!

Her mind was whirling with thoughts about how to admonish this boy. He needed to be punished - she was sure of that! She just wasn't sure how. Suddenly, the boy looked up at her and explained, "I wish you had been on the space shuttle because you are such a good teacher, that if you were on it, then *Hashem* would not have let the shuttle explode!"

ואמר אהה ה' אלוקים הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי... (ירמי' א-ו)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY TOPOST HAFTORAH BY AN UNEQUALLED HISTORIAN

Calamities," Hashem tells Yirmiyahu HaNavi: "I appointed you a prophet concerning the nations..." Yirmivahu replies: "I don't know how to speak, for I am still a boy." Obviously, Yirmiyahu HaNavi was no child at this time, so why did he use such specific language?

R' Meir Leibush Malbim *zt*"*l* explains that in his great humility, Yirmiyahu HaNavi had three reasons for saying what he said. Amazingly, the first reason was because he simply lacked the basic confidence in himself, and he felt there were others greater than himself who should be given such a privilege. The second, being that he felt like a child who does not know how to order his words in the correct

In the first of the "תלתא דפורענותא" - "Three (weeks) of manner, and he did not know how to speak well in front of a gathering. And finally, Yirmiyahu was nervous that the nation would hear his words and become angry with what he says. As a result, they would go after him and kill him.

> Chazal note that all three reasons were ones of great humility - a character greatly missing in the pre-Churban era. Yirmiyahu HaNavi was a once-in-a-generation person who served as a role model, but alas Klal Yisroel did not heed the call and the nation continued to suffer.

During this time, self-reflection is important, and it might serve us well to take a cue from the great Yirmiyahu HaNavi who despite his greatness, still saw himself as not worthy of carrying the word of *Hashem* to the nation.

ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו ... וצויתה אתו לעיניהם וגו' (כו-יחים)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

On the words "קח לך", above, **Rashi** says that Moshe was to tell *Yehoshua bin Nun*: "הקח לך", above, **Rashi** says that Moshe was to tell *Yehoshua bin Nun*: "Praiseworthy are you that you are meriting to guide Hashem's children." It is clear that here, Hashem was praising the Jewish people. However, in the very next posuk, Rashi says on the words "וצויתה אותו": "Command him that although the Yidden are 'טרחנים' (troublesome) and 'סרבנים' (obstinate), he must still be tolerant." Would this not seem to be contradicting the earlier flattery of Klal Yisroel? R' Shimon Schwab zt'l answers that the essence of each Yid, the penimius, is pure and sublime. At times, though, it gets sullied. The job of a true leader is to polish those diamonds, returning their original shine.

The next vort complements Ray Schwab's, as it too brings out the job description of a caring gadol. Hashem told Moshe to place his hand on Yehoshua bin Nun and bentch him. Moshe, though, placed both hands on Yehoshua. Why two? Perhaps we can say a machshava, prefaced with a story. A bochur in the Ponovezh Yeshivah once needed some respite and a break from his daily routine. He thought that a Shabbos away from the yeshivah would do the trick. When he asked R' Gershon Edelstein zt''l for permission to leave, his answer was, "You can rest in the yeshivah just as well. There's no need to leave the yeshivah." That Erev Shabbos, R' Gershon approached the boy and asked if he would like to join him for a seudas Shabbos. The bochur was thrilled at the opportunity to bask in the Rosh Yeshivah's presence! R' Gershon knew the boy needed a change but as he pushed him away with one hand, refusing his request, he pulled him closer with the other, by offering him a great opportunity, Similarly, Moshe Rabbeinu, the seasoned manhig, was imparting a lesson to Yehoshua bin Nun, the next leader. You need two hands to guide: "שמאל מרחק, וימין מקרב". It's a delicate balance in *chinuch* we all must utilize. Yehi ratzon that we enjoy much success with those we are charged with being *mechanech*, and have unlimited *Yiddish nachas* from them all.

משל למה הדבר דומה ותקרבנה בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר ... (כו-א)

משל: A maggid (inspirational speaker) once got up to the podium in front of a large crowd and told the following story: There was once a man who drank a "drop too much." This was what he told his wife and friends, but in reality, he was a bonafide drunkard. Eventually, feeling that his life was on the edge, he turned to his family and said, "After I die, make sure not to do the purification process (Taharah) on my body in our house as there are potatoes in the ground (this was before refrigerators in order to keep them fresh). I don't want the potatoes to get ruined!"

There was a hush in the crowd. Everyone looked at each other and thought the same thing: A true drunkard - all he thought about, even on his death bed, was silly potatoes.

"See what kind of sterling traits this holy man had," said the maggid, "even on his deathbed he was thinking of others and caring that they had the provisions they so needed."

The crowd let out a pshhhh - indeed a holy individual

The *maggid* then continued, "What we see from here is, that it is not the story that makes the man but rather the man who makes the story!"

נמטל: The *Torah* tells us how the daughters of *Tzelafchad* came to ask Moshe Rabbeinu for a portion of land in Eretz Yisroel. Chazal praise them for this as being fond of the Holy Land. The question is, however, didn't they want the land simply because they wanted to be able to provide for their families? Who says it is because they were so fond of the land? The answer is, it is not the story that makes the man but rather the man makes the story. These ladies were special Then the *maggid* said the same story about a great *tzaddik*. individuals and deserving of praise for themselves!

אלה תעשו לה' במועדיכם ... לעלתיכם ולמנחתיכם ולנסכיכם ולשלמיכם וגו' (כמ-למ)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUITMAN - RAMAT SHLOMO

Parshas Pinchos, seemingly out of nowhere, speaks about our glorious Yamim Tovim. And yet, we find ourselves in this dismal time-period known as "בין המצרים" - the "Three Weeks" leading up to Tisha B'av. The Apta Rav zt"l (Ohev Yisroel) points out that there are 21 days in this time-period which are directly connected to the 21 days of rejoicing mentioned in the parsha: Shabbos, Yom Kippur and Rosh Chodesh is 3; Pesach has 7 days and Sukkos has 8; 2 days of Rosh Hashanah and one day of Shavuous. The sad days of בין המצרים are rooted in the 21 days of rejoicing on the Chagim. The posuk (Tehillim 73) states: אך עוב לישראל" - The word "אד" has the *gematria* of 21. "אד" means "only" - which teaches us that there is "only" goodness - "TOV" for Klal Yisroel, no matter if it is a time of mourning or a time to rejoice. Even sadness is rooted in joy. This is why Tisha B'av. which is the zenith of the three weeks of sadness, will eventually turn into the greatest "מועד" - the most joyous holiday of all.

This is a crucial lesson for all Jews at all times. We have all experienced times in our lives when we felt completely broken We could not see a light at the end of the tunnel and did not know where to turn. However, we later realized that Boruch Hashem, there still is and will be many opportunities in life to rejoice. Life continues to move on, bringing upon us many different experiences, some that are distressing and others that fill our hearts with song. The message is that we should never allow the times of sadness to wear us down and lead us to believe that there is no HOPE. The expression: "This too shall pass," should be our motto to remind us, even at our lowest moment, that days of joy will come once again.

For this reason, explains **R' Abraham Twerski** zt"l, our holidays are called "Moadim L'simcha" - holidays FOR joy, rather than holidays OF joy. Our festivals are not only meant to bring us happiness while we experience them; rather, they are great days that stand FOR joy throughout the year and should lift our spirits and inspire us that happy days will come once more.